

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/297/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3114201993
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3114201993.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobkyne D. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom J., L., zastúpenej JUDr. Vladimírom Cahajlom, advokátom so sídlom Bardejov, Dlhý rad 16 proti žalovanému E. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom P., E. X, zastúpenému Advokátskou kanceláriou Lichner Legal, s.r.o., so sídlom Trenčín, Legionárska 7451/4, IČO: 47 246 804, o ochranu osobnosti, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu v Trenčíne zo dňa 4. júna 2018 č.k. 18C/20/2014-71, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému **n e p r i z n á v a** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom (druhým v poradí) súd prvej inštancie vo výroku I. zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala proti žalovanému zaplataenia nemajetkovej ujmy vo výške 198.000 eur. Vo výroku II. rozhodol, že žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil podľa § 3 ods. 1, § 11, § 13 ods. 1, 2, 3, § 100 ods. 1, § 101, § 112 Občianskeho zákonníka. Vychádzal zo zistenia, že rozsudkom Okresného súdu Bardejov č. k. 1T/17/2007-439 zo dňa 13.01.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 1To/30/2012-463 zo dňa 24.10.2012 bol žalovaný uznaný vinným zo spáchania trestného činu znásilnenia, ktorého sa dopustil voči žalobkyni, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov. Uložený trest mu bol podmiennečne odložený a skúšobná doba bola určená v trvaní 4 roky. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 24.10.2012. Žalobkyňa dôvodila, že následkom protiprávneho konania žalovaného došlo u nej k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti. Mala za to, že svoj nárok uplatnila včas, keď si náhradu nemajetkovej ujmy uplatnila v rámci trestného konania pri výsluchu dňa 16.03.2005. Vzhľadom ku skutočnosti, že žalovaný v konaní namietol premlčanie žalobkyňou uplatneného nároku, zaoberal sa súd prvej inštancie na prvom mieste práve otázkou premlčania. V zmysle ust. § 100, § 101 Občianskeho zákonníka sa právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch premlčí vo všeobecnej trojročnej lehote, ktorej začiatok plynutia je viazaný na okamih, v ktorom došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba teda začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, v ktorom došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv. Žalobkyňa svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odvodzuje od činu žalovaného, ktorým zasiahol do jej osobnostných práv a ku ktorému v zmysle výroku rozsudku Okresného súdu Bardejov č. k. 1T/17/2007-439 zo dňa 13.01.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 1To/30/2012-463 zo dňa 24.10.2012 došlo dňa 27.12.2004. Premlčacia doba teda v danom prípade začala plynúť dňa 28.12.2004 a uplynula dňa 28.12.2007. Žalobkyňa si však riadne nárok na náhradu škody uplatnila až dňa 11.06.2008 v rámci trestného konania vedeného proti žalovanému, keď výslovne uviedla, že si uplatňuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške najmenej 1.000.000,- Sk. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa si svoj nárok

na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnila až po uplynutí zákonom stanovenej trojročnej premlčacej doby. Aj v takomto prípade by bolo možné žalobkyni priznať uplatnený nárok, avšak len za predpokladu, že vznesená námietka premlčania by bola v rozpore s dobrými mravmi. Vznesenie námietky premlčania zásadne dobrým mravom neodporuje, môžu ale nastať situácie, keď uplatnenie tejto námietky je výrazom zneužitia práva na úkor strany, ktorá márne uplynutie premlčacej doby nezavinila a voči ktorej by za takejto situácie zánik nároku v dôsledku uplynutia premlčacej doby bol neprímerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ňou uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje právo včas neuplatnila. V danej veci žalobkyňa netvrdila dôvody, pre ktoré svoje právo včas neuplatnila a ktoré by boli spôsobilé primäť súd k záveru, že vznesená námietka premlčania je v rozpore s dobrými mravmi. Dokonca ani len netvrdila, že by svoj nárok na náhradu škody uplatnila oneskorene. Za takéhoto stavu preto nemožno dospieť k záveru, že výkon práva žalovaného v podobe vznesenej námietky premlčania je v rozpore s dobrými mravmi. Súd prvej inštancie zdôraznil, že označiť výkon práva za rozporný s dobrými mravmi nemožno mechanicky, ale len celkom výnimočne. Samotné spáchanie trestného činu žalovaného voči žalobkyni nezakladá túto výnimočnosť. Žalobkyňa zotrvala na tvrdení, že svoje právo si uplatnila riadne a včas pri prvom úkone dňa 16.03.2005. Vyjadrenie žalobkyne doslovne znejúce: „čo sa týka náhrady škody, tak túto momentálne vyčíslieť neviem, ale tu chcem uviesť, že chcem, aby bol zistený páchatel trestného činu“ súd prvej inštancie nepovažoval za riadne uplatnenie práva na náhradu škody. Z jej vyjadrenia totiž nie je zrejmé, či si vôbec náhradu škody uplatňuje a len ju nevie vyčísliť, alebo pretože ju nevie vyčísliť, tak si ju zatiaľ neuplatňuje alebo napriek tomu, že jej bola škoda spôsobená chce, aby bol páchatel zistený bez uplatnenia nároku na náhradu škodu. Z tohto pohľadu je vyjadrenie žalobkyne neurčité a nezrozumiteľné. Okrem toho pre riadne uplatnenie nároku na náhradu škody sa vyžaduje aj jej vyčíslenie, t. j. určenie rozsahu náhrady škody, pretože účinky spočívania premlčacej doby v zmysle § 112 Občianskeho zákonníka sa potom dotýkajú nároku len v tom rozsahu, v akom bol dotknutý nárok uplatnený. Nepostačuje teda len vyjadrenie, či si žalobkyňa náhradu škody uplatňuje, ale aj to, v akej výške si túto uplatňuje. Pokiaľ sa žalobkyňa bránila tým, že pri výsluchu dňa 16.03.2005 bola v strese, a preto výšku škody neuviedla, súd prvej inštancie konštatoval, že uznáva zložitosť situácie, v ktorej sa žalobkyňa nachádzala. Avšak je potrebné si uvedomiť, že výšku škody nemusela uviesť práve pri prvom úkone. Mohla tak urobiť kedykoľvek počas vyšetrovania v lehote 3 rokov. Poukázal aj na tú skutočnosť, že žalobkyňa bola v trestnom konaní ako poškodená zastúpená zástupcom s právnickým vzdelaním a v určitom období spadajúcom do priebehu premlčacej doby dokonca dvomi takýmito zástupcami, ktorí osobne nezaťaženi zložitosťou situácie mohli výšku škody za žalobkyňu v príslušnej lehote uplatniť. Žalobkyni teda nič nebránilo riadne a včas uplatniť nárok na náhradu škody či už osobne alebo prostredníctvom zvolených zástupcov. Vzhľadom na to, keď žalobkyňa počas plynutia premlčacej doby svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy riadne neuplatnila (vrátane jej vyčíslenia) a za situácie, kedy súd nezistil žiadne dôvody, pre ktoré by mohol vyhodnotiť vznesenú námietku premlčania v rozpore s dobrými mravmi, nemožno uzavrieť inak, ako že právo žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy je premlčané, a preto súd žalobu žalobkyne ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol v zmysle § 257 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého, súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. V danom prípade súd dôvody hodné osobitného zreteľa vzhliadol v predmete konania, keď sa žalobkyňa domáhala svojho nároku za zásah do jej osobnostných práv. Je nepochybné, že žalovaný zasiahol do osobnostnej sféry žalobkyne činom, za ktorý bol právoplatne odsúdený, a preto s poukazom na túto skutočnosť súd nepovažoval za spravodlivé priznať žalovanému ako úspešnej strane nárok na náhradu trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, domáhala sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne navrhla napadnutý rozsudok zmeniť a jej žalobe vyhovieť. V odvolaní uviedla odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b), e), h) CSP. Dôvodila, že súd prvej inštancie sa neriadil právnym názorom odvolacieho súdu uvedenom v uznesení sp. zn. 4Co/246/2016-58 zo dňa 29.06.2017. Základom rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým žalobu zamietol bolo to, že súd sa stotožnil s námietkou premlčania, ktorú uplatnil na súde žalovaný. Túto skutočnosť súd posúdil nesprávne, pretože náhradu škody si uplatnila včas, a to dňa 16.03.2005, teda v lehote na uplatnenie škody, čo je uvedené v zápisnici o výsluchu svedka - poškodeného ČVS:ORP-60/OVK-BJ-2005 zo dňa 16.03.2005 na Okresnom riaditeľstve PZ Bardejov. Po poučení podľa § 43 Trestného poriadku o náhrade škody uviedla, že čo sa týka náhrady škody, tak túto momentálne presne vyčíslí nevie. Túto výpoveď súd prvej inštancie vyhodnotil ako dôkaz, že poškodená si náhradu škody neuplatnila. Z uvedeného textu však jednoznačne vyplýva, že poškodená si náhradu škody uplatnila, len v tejto chvíli nevedela jej výšku vyčísliť. Dokazuje to aj vyjadrenie vyšetrovateľky OKP OR PZ Bardejov mjr. JUDr. Daňkovej zo dňa 26.04.2016, ktorá vykonala jej výsluch. Z jej stanoviska

jednoznačne vyplýva, že poškodená si nárok na náhradu škody pri spísaní predmetnej zápisnice zo dňa 16.03.2005 jednoznačne uplatnila, avšak v čase spracovania zápisnice sa nevedela vyjadriť k jej presnej výške. Vyčíslenie škody následne uviedla v trestnom konaní dňa 11.06.2008 na Okresnom súde Bardejov. Výšku škody a náhradu nemajetkovej ujmy upravila v žalobe o ochranu osobnosti a o náhradu nemajetkovej ujmy zo dňa 15.01.2014. Ďalej uviedla, že súdu prvej inštancie podrobne vysvetlila svoju situáciu po stránke zdravotnej aj psychickej po znásilnení žalovaným, priebeh tehotenstva, správanie žalovaného, jeho obštrukcie v konaní súdov, jej terajší život, psychické traumy. Preto tvrdenie súdu prvej inštancie, že námietka žalovaného o premlčaní nie je v rozpore s dobrými mravmi, je nesprávna a necitlivá k osobe, ktorej žalovaný spôsobil mnohé problémy a celoživotnú traumu. Uplatnila si náhradu trov konania.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie. Uviedol, že súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, keď tvrdí, že žalobkyňa si škodu dňa 16.03.2005 neuplatnila riadne, nakoľko len uviedla, že „čo sa týka náhrady škody, tak túto momentálne vyčísliť nevie, ale tu chce uviesť, že chce, aby bol zistený páchatel' trestného činu“. Uviedol, že z návrhu na náhradu škody musí byť zrejmé z akého dôvodu a v akej výške sa nárok na náhradu škody uplatňuje, čo sa v danom prípade nestalo a uvedené vyplýva aj zo zápisnice o výsluchu žalobkyne zo dňa 16.03.2005. Mal za to, že súd prvej inštancie na základe pokynu odvolacieho súdu riadne preskúmal vznesenú námietku premlčania a jednoznačne skonštatoval, že táto nie je v rozpore s dobrými mravmi. Žalobkyňa vo svojej výpovedi ani len netvrdila, že by svoj nárok uplatnila oneskorene. Vznesenie námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi môže súd konštatovať len výnimočne. Pre túto výnimočnosť nepostačuje tá skutočnosť, že bol právoplatne odsúdený za trestný čin, ktorého sa dopustil voči žalobkyňi. Žalovaný tiež nevidí žiadny dôvod prečo by mala byť vznesená námietka premlčania v rozpore s dobrými mravmi. Súd prvej inštancie tiež správne postupoval, keď vyhodnotil dôkaz - výsluch svedka JUDr. Daňkovej ako nadbytočný z hľadiska hospodárnosti, nakoľko tento svedok nemá k veci nové čo uviesť a jej písomné vyjadrenie je založené v súdnom spise. Súd prvej inštancie tak správne postupoval, vykonal všetky potrebné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a správne právne posúdil vec. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 387 CSP ako vecne správny potvrdil.

4. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 379, § 380 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z., ďalej len CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem) v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

5. Súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie na tom právnom závere, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy si žalobkyňa uplatnila po uplynutí premlčacej doby, pričom na premlčanie prihladal na základe námietky žalovaného. Konštatoval, že žalobkyňa svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odvodzuje od činu žalovaného, ktorým zasiahol do jej osobnostných práv a ku ktorému v zmysle výrokov súdov v trestnom konaní došlo dňa 27.12.2004. Premlčacia trojročná doba teda v danom prípade začala plynúť dňa 28.12.2004 a uplynula dňa 28.12.2007. Žalobkyňa si však riadne nárok na náhradu škody uplatnila až dňa 11.06.2008 v rámci trestného konania vedeného proti žalovanému, keď výslovne uviedla, že si uplatňuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške najmenej 1.000.000,- Sk. Pokiaľ žalobkyňa trvala na tom, že si svoje právo uplatnila riadne a včas pri prvom úkone dňa 16.03.2005 súd konštatoval, že toto jej vyjadrenie „čo sa týka náhrady škody, tak túto momentálne vyčísliť neviem, ale tu chcem uviesť, že chcem, aby bol zistený páchatel' trestného činu“ nemožno považovať za riadne uplatnenie práva na náhradu škody. Z tohto vyjadrenia nie je zrejmé, či si vôbec náhradu škody uplatňuje a len ju nevie vyčísliť alebo preto, že ju nevie vyčísliť, tak si ju zatiaľ neuplatňuje alebo napriek tomu, že jej bola škoda spôsobená, aby bol páchatel' zistený bez uplatnenia nároku na náhradu škody. Z tohto pohľadu považoval súd prvej inštancie vyjadrenie žalobkyne za neurčité a nezrozumiteľné. Poukázal na to, že pre riadne uplatnenie nároku na náhradu škody sa vyžaduje aj jej vyčíslenie, to je určenie rozsahu náhrady škody, pretože účinky spočívania premlčacej doby v zmysle § 112 Občianskeho zákonníka sa potom dotýkajú nároku len v tom rozsahu v akom bol dotknutý nárok uplatnený. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že vznesenie námietky premlčania nie je v rozpore s dobrými mravmi. V danej veci žalobkyňa netvrdila dôvody, pre ktoré svoje právo včas neuplatnila a ktoré by boli spôsobilé primäť súd k záveru, že vznesená námietka premlčania je v rozpore s dobrými mravmi. Vznesenie námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi

môže súd konštatovať len výnimočne. Samotné spáchanie trestného činu žalovaného voči žalobkyni nezakladá túto výnimočnosť. Poukázal na to, že žalobkyňa bola v trestnom konaní ako poškodená zastúpená zástupcom s právnickým vzdelaním, v určitom období spadajúcom do priebehu premlčacej doby dokonca dvoma takýmito zástupcami, ktorí mohli výšku škody za žalobkyňu v príslušnej lehote uplatniť. Z týchto dôvodov žalobu žalobkyne zamietol.

6. Odvolací súd považuje tento právny záver súdu prvej inštancie za správny a stotožňuje sa aj s odôvodnením napadnutého rozsudku podľa § 387 ods. 2 CSP. Na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam žalobkyne dodáva nasledovné:

7. Podstatou odvolania žalobkyne proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie sú námietky, že si svoj nárok na náhradu škody uplatnila riadne a včas pri výsluchu v trestnom konaní dňa 16.03.2005 a nesprávny právny záver súdu prvej inštancie v posúdení, že vznesená námietka premlčania nie je v rozpore s dobrými mravmi.

8. Z vykonaného dokazovania v danej veci vyplýva, že žalobkyňa sa domáha proti žalovanému náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 198.000 eur na skutkovom základe, že žalovaný bol rozsudkom Okresného súdu Bardejov, č.k. 1T/17/2007-439 zo dňa 13.01.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, č.k. 1To/30/2012-463 zo dňa 24.10.2012 uznaný vinným zo spáchania trestného činu znásilnenia, ktorého sa dopustil voči žalobkyni, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov. Uložený trest mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní štyroch rokov s tým, že súd žalobkyňu s nárokom na náhradu škody odkázal na konanie vo veciach občianskoprávných. Uvedeným skutkom, podľa tvrdenia žalobkyne, došlo voči nej k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu jej osobnosti, jej život sa zmenil po stránke zdravotnej aj psychickej, s uvedenou traumou sa nevyrovnala ani s odstupom času, pričom následky znásilnenia sa podľa žalobkyne nedajú odstrániť len morálnou satisfakciou, preto žiadala od žalovaného náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 198.000 eur. Žalovaný na pojednávaní dňa 18.01.2016 vznesol námietku premlčania uplatneného nároku. Súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa premlčuje v trojročnej všeobecnej lehote, keďže ide o majetkový nárok vyjadrený peňažným ekvivalentom. Žalobkyňa svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odvodzuje od činu žalovaného, ktorým zasiahol do jej osobnostných práv a ku ktorému v zmysle rozhodnutia súdov v trestnom konaní došlo dňa 27.12.2004. Premlčacia doba začala plynúť dňa 28.12.2004 a uplynula dňa 28.12.2007. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplýva, že žalobkyňa si svoj nárok na náhradu škody riadne uplatnila až dňa 11.06.2008 v rámci trestného konania vedeného proti žalovanému, keď na pojednávaní uviedla, že si uplatňuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy najmenej vo výške 1.000.000,- Sk. Z uvedeného vyplýva, že si svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnila až po uplynutí zákonom stanovenej trojročnej premlčacej doby. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že si svoje právo na náhradu škody uplatnila riadne a včas pri prvom úkone dňa 16.03.2005 odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že vyjadrenie žalobkyne v zápisnici o jej výsluchu ako poškodenej v trestnom konaní zo dňa 16.03.2005 je neurčité a nezrozumiteľné. Žalobkyňa v zápisnici o výsluchu poškodenej uviedla: „čo sa týka náhrady škody, tak túto momentálne vyčísliť neviem, ale tu chcem uviesť, že chcem, aby bol zistený páchatel' trestného činu“. Odvolací súd poukazuje na to, že pre riadne uplatnenie nároku na náhradu škody musí byť zrejmé z akého dôvodu sa škoda uplatňuje a v akej výške sa nárok na náhradu škody uplatňuje, čo v danom prípade zo zápisnice o výsluchu žalobkyne zo dňa 16.03.2005 nevyplýva. Pre riadne uplatnenie nároku na náhradu škody sa vyžaduje jej vyčíslenie, to je určenie rozsahu náhrady škody, pretože účinky spočívania premlčacej doby v zmysle § 112 Občianskeho zákonníka sa dotýkajú nároku len v tom rozsahu v akom bol dotknutý nárok uplatnený, tak ako správne konštatoval súd prvej inštancie. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že vyjadrenie žalobkyne v trestnom konaní dňa 16.03.2005 nemožno považovať za riadne uplatnenie práva na náhradu škody. Žalobkyňa si svoj nárok riadne uplatnila až dňa 11.06.2008, teda po uplynutí trojročnej premlčacej doby.

9. Súd prvej inštancie v zmysle pokynov odvolacieho súdu uvedených v zrušujúcom uznesení zo dňa 29. júna 2017 č.k. 4Co/246/2016-58 vo veci skúmal, či vznesenie námietky premlčania žalovaným v danej veci neodporuje dobrým mravom. Žalobkyňa vo svojom výsluchu pred súdom prvej inštancie opakovane zdôraznila, že nárok na náhradu škody si uplatnila včas, a to dňa 16.03.2005. Neuvedenie výšky škody pri prvom úkone bolo spôsobené jej stresom, poukázala na to, že súdy sa ťahali 8 rokov, žalovaný sa vyhýbal úkonom v trestnom konaní, pričom každý jej povedal, že si potom môže uplatniť náhradu škody. V danom období mala stres z vyšetrovania, celá situácia pôsobila na ňu zle, počas tehotenstva musela užívať lieky. Súd prvej inštancie z trestného spisu zistil, že žalobkyňa bola v trestnom konaní ako poškodená zastúpená zástupcom s právnickým vzdelaním a v určitom období spadajúcim

do priebehu premlčacej doby dokonca dvoma takýmito zástupcami. Vzhľadom na výsledky doplneného dokazovania súdom prvej inštancie odvolací súd zdieľa právny názor súdu prvej inštancie, že v danej veci neboli zistené žiadne dôvody, pre ktoré by bolo možné vyhodnotiť vznesenú námietku premlčania v rozpore s dobrými mravmi. Pokiaľ ide o rozpor uplatnenia námietky premlčania s dobrými mravmi, odvolací súd poukazuje na svoje predchádzajúce zrušujúce rozhodnutie, v ktorom konštatoval, že vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva strán sporu v civilnom sporovom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhého účastníka konania, pričom vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhá strana sporu márne uplynutie premlčacej doby nezavinila a voči nej by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom. Pre posúdenie primeranosti postihu je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby (II.ÚS 176/2011). V tejto súvislosti je tiež relevantné, či v konaní boli preukázané také dôvody a okolnosti prípadu, pre ktoré by mala byť námietka premlčania v rozpore s dobrými mravmi. Tieto okolnosti musia byť naplnené vo výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odopretie práva uplatniť námietku premlčania. V danej veci žalobkyňa ani neuvádzala dôvody, pre ktoré si svoje právo neuplatnila včas. Žalobkyňa v uplatnení nároku nebránila žiadna objektívna prekážka (napr. zlý zdravotný stav, dlhodobá hospitalizácia a pod.), takže nemožno ani napriek citlivosti danej veci žalovanému vytkáť, že využil svoje zákonné oprávnenie namietať premlčanie nároku. Ako už bolo vyššie uvedené, žalobkyňa bola v trestnom konaní zastúpená zástupcom s právnickým vzdelaním, ktorý mohol výšku škody v stanovenej trojročnej lehote uplatniť, a teda dôvod, pre ktorý nemožno aplikovať ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka spočíva na strane žalobkyne, ktorá si márne uplynutie premlčacej doby zavinila sama.

10. Odvolanie žalobkyne bolo preto neopodstatnené.

11. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

12. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 257 CSP tak, že úspešnému žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko v danej veci vzhľadom na dôvody hodné osobitného zreteľa pre uplatnenie tohto moderačného práva súdu. Dôvody hodné osobitného zreteľa vzhľadom na aj odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, v charaktere tohto konania, keď je nepochybné, že žalovaný zasiahol do osobnostnej sféry žalobkyne činom, za ktorý bol právoplatne odsúdený, a preto aj odvolací súd nepovažoval za spravodlivé priznať žalovanému náhradu trov odvolacieho konania.

13. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).